

[H. C. Hansen.]

ærede finansminister var klar over, at det forventede merprovenu langt fra var sikkert.

De fremsatte forslag om forhøjelse af statsbanernes og postvæsenets indtægter skal jeg ikke sige noget om. Lad os nu først se, hvor langt vi når i forhandlingerne om de mere væsentlige, principielle spørgsmål.

Endelig må jeg gøre et par bemærkninger om forslaget vedrørende tjenestemændenes lønninger; også dette skal blive ganske kort. Jeg vil ikke bestride, at den såkaldte nivelering af lønningerne er et problem, som påkalder interesse. Derfor kom vi sidste år i forhandlingerne med tjenestemændene i enighed et stykke vej her. Jeg havde sidste år tilslutning fra samtlige tjenestemandsgesandtskaber til det forslag, som betød en ændring af de hidtidige bestemmelser — det forslag, jeg forelagde her i rigsdagen. Men jeg må tilstå, at det er umuligt for mig at se klogskaben i netop nu, hvor man vil stille krav til alle, da at stille netop de højere tjenestemandsgesandtskaber gunstigere. Hvor har man egentlig haft fornuften anbragt ved denne disposition? Og den højtærede finansminister møder altså med sine forslag uden nogen tilslutning fra tjenestemændenes organisationer. Jeg ønsker at sige, at hvis ministeren opretholder sit forslag, og det er vel det sandsynlige, forbeholder mit parti sig at tage andre spørgsmål op under de kommende forhandlinger.

Jeg ville ikke have taget et sådant standpunkt, hvis den højtærede minister, som det har været sædvane, mødte her i tinget med tjenestemændenes tilslutning til et forslag, men når alle tjenestemandsgesandtskaberne i realiteten er gået imod, så har vi nu den situation, som jeg har advaret imod så mange gange under tidligere forhandlinger, at så skal rigsdagen til på fri fod at forhandle og bestemme og handle om tjenestemændenes lønninger, og det er en skidt ordning. Når det ligger sådan, forbeholder mit parti sig, som jeg sagde, at tage andre spørgsmål op i denne sammenhæng.

Jeg beklager, og mit parti beklager, at regeringen har givet sine forslag en sådan form, at socialdemokratiet på forhånd må stille sig yderst kritisk overfor dem. Det er så meget mere urimeligt, som regeringen efter en måneds forhandlinger ved, hvor de realpolitiske linier til et eventuelt forlig med socialdemokratiet ville gå.

Det må regeringen naturligvis om. Den har — til overraskelse for mange — nu i en hast villet fremsætte visse forslag, og det er selvfølgelig dens ret at forme dem med den adresse, den finder mest nyttig. Hvor

så sagligheden får sin plads, er en anden sag.

Må jeg iøvrigt sige, at regeringens beslutning om at fremsætte forslag før påske vist ikke blot kom som en overraskelse for rigsdagen, men også for regeringens presse. Det er vel endda overvejende sandsynligt, at den kom overraskende også for den højtærede statsminister. Både „Nationaltidende“ og „Berlingske Tidende“ åndede jo lettet op over, at der ikke kom noget forlig ud af forhandlingerne, og det ærede medlem hr. Martin skrev endda i „Aarhus Amtstidende“, at

„de strandede forligsbestræbelser må dog betegnes som et lykkeligt skibbrud, fordi det forhindrer et forlig, som ville forværre inflationen“.

Jeg forstår ganske vist ikke meningen med dybsindigheden i de sidste to sætninger, men må jo trøste mig med, at det gør læserne nok heller ikke. Til gengæld bliver det ærede medlem hr. Martin klarere i fortsættelsen, hvor han siger:

„Hvor beklageligt det end er, må arbejdsløsheden foretrakkes som det mindste onde, fordi en forstærket inflation vil føre til store ulykker.“

Det er jo et godt liberalt synspunkt, som den højtærede statsminister skulle have tænkt på i Haderslev, hvor han ifølge „Fyens Tidende“ sagde, at „den nuværende regering har selvfølgelig intet ønske om at øge arbejdsløsheden, tværtimod“. Ordet „tværtimod“ er vel kommet med ved en fejltagelse, tænker jeg, men det kan statsministeren måske nærmere tale med den højtærede boligminister om.

At regeringens beslutning om at fremsætte forslag kom overraskende også for statsministeren, bygger jeg på kendskabet til hans sørgeligt berømte tale i Haderslev. Den 30. januar sagde den højtærede statsminister ved det fynske venstres møde i Odense, at situationen er så alvorlig, at vi er lige på randen af den dybe grøft. Men allerede den 3. marts havde statsministeren nået bunden og øjnet lysere tider, hvilket „Sorø Amtstidende“ den 13. marts i en leder forklarer således:

„Det er ingen hemmelighed, at statsministeren hører til dem, der hele tiden har ment, at den bestående såkaldte „prisklemme“, der i så høj grad har været en disfavør for Danmarks samhandel med udlandet, kun ville være et overgangsfænomen“.

Hertil er, såvidt jeg har forstået, kun at sige, at det vist heller ikke er nogen hemmelighed, at den højtærede finansminister mener noget andet.